

Publicerad 2011-01-04 00:18 av Nastrina

Inget talar högre

Under ett stjärnklart himlavalv
Bländas min själs brokighet,
Cystan i mitt bröst smärtar,
Ständigt motsätter sig ting i resonans

*

Jag har planterat ett träd,
Med mina bara händer har jag stöpt varenda gren
Stammen är förvridet, likt en magikers uråldriga tragik
Förr som nu, är allt sig likt -
Ogenomskådlig komplexitet,
Är och förblir trädets livshotande cancer

Men jag har satt min högra hand på,
Att i en decembarnatt i svag purpur
Ska stammen slå sig fri från det förlidna -
Trädkronans utåtblad skall expandera
Och i medvind resa sig stolt mot mångestalten
Mot sin triumf bland himlakropparna

Någonstans i djupet av mitt borrarade hjärta
I botten bland slammet,
Kämpar ännu ett ömkligt hopp om bravur
Med knäppta händer, svär jag min ed
Om att varje natt fortsätta vattna
Mitt träds hoptrasslade rötter,
Om så mitt liv ska till -

Tyst förnimmer jag solskensoptimistens

Vackra sånger om ljuset...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nastrina med Poeter.se id #30690 innehar upphovsrätten